

EMLÉKIDÉZETEK

(*)

Az emlékezés meg-megszünteti
a jelent; ezúttal is,
novemberben

színteherbe ejtve a kert,
szememet virágszemek nézik,
és szitakötő szárnyaiban halad a szél;

pedig a vérvidék éppen
láthatatlan szín, nem bocsátja magából,
mi hal, mi él.

Néha-néha azonban őt is átderengi:
az éjben meggy-fehér ágak az éji rész,
szitakötők harmatfeje pirkadatkor,
és róla is történik
a szín.

(**)

Minap is változik
az emlékektől a jelen;

levegőfűkert, belőle lilás
és a sárgás feltörekvés, csaknem égerő,
vagy valóban az,

vagy hiányörömből a születés,
aztán eleven feledés-szenvedés.

Kezemhez békülve kanadai gyöngyvirág,
állapot-tény, és lengedez, és még nőni fog
szín- és emlékteste is.

Átveszem lényét,
tartogatom, aztán – hogy láthassam még –
visszaadom.

(***)

Enyhe kaptató, oldalt áglélegzet
és fehér fehér színbeszéd;

lassan lépkedek, és lassan ezt álldogálom,
és aztán fölfelé, és akkor már
mintha belőlem semmi se látszanék,

ám a szél szikrázása engem mutogat,
és a murvapor is ugyanígy,
a fűszálárnyék, a zsalurés és a neszezés,
a füst-tűnés és a madárcsönd,
amikor átüt az éjszakán –

minden-minden nélkülem van,
ami én.